

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ

Ο γέρο-Κονταξής και τα παιδιά του. «Ο φόβος καπετάνιος της Πλεσιβίτσας. Ο Γιώργης και η Τουρκοπούλα φίλη του. Στο χαρέμι του 'Αλή Πασα. Το επεισόδιο του κυνηγιού. Ένας καρπός στο στήθος του 'Αλή Πασα. Ο Γεώργιος Κίτσος στο Μεσολόγγι. Στο όχραμμα της 'Αουλέττας». Η 'Εξοδος του Μεσολογγίου και ο θάνατος του Γεώργιο-Κίτσου, κλπ.

ΝΑΣ από τους γενναίους προμάχους της 'Ελληνικής 'Ανεξαρτησίας—και τού οποίου η ζωή δεν είχε ποτέ γνωστή—ήταν ο Γεώργιος Κίτσος Κονταξής, ο τραγουδημένος από τη δημόδη Μούσα αδελφός της Κυρά-Βασιλικής.

Ο πατέρας της Κυρά-Βασιλικής είχε δυο γιους: Τό Γεώργιο και τó Σίμο, και μία κόρη, τή Βασιλική. Ο Κίτσος Κονταξής ήταν ένας από τους καλύτερους μαθητές της εποχής Φιλιατών. Είπε γινώσκων ότι μία συγγένης τους, μία γριά μέγαρα άνομαζόμενη Μαρία Τσάτσου, πήγε στον 'Αλή Πασα και τόν έληθοφόρησε ότι ο Κονταξής είχε κόρη άμορφότερη άτ' όλα τα λουλούδια τού κόσμου. Και όμως η Βασιλική, τήν εποχή εκείνη, (δηλαδή στα 1812),

νοικιαζομένης της Πλεσιβίτσας, χωριά της επαρχίας Φιλιατών. Είπε γινώσκων ότι μία συγγένης τους, μία γριά μέγαρα άνομαζόμενη Μαρία Τσάτσου, πήγε στον 'Αλή Πασα και τόν έληθοφόρησε ότι ο Κονταξής είχε κόρη άμορφότερη άτ' όλα τα λουλούδια τού κόσμου. Και όμως η Βασιλική, τήν εποχή εκείνη, (δηλαδή στα 1812), ήταν μόλις όκτώ ετών! Μία μέρα λοιπόν που έλειπαν οι γονείς της κόρης, η Τσάτσου έπηρε στο σπίτι της τή Βασιλική και είδοποίησε τους παριουμένους τζο γανταρώνας τού Τυράννου, οι όποιοι έπιησαν μέσα—τάχα διά της βίας—α' άρπάξαν τήν κόρη και τήν έπιησαν στο χαρέμι τού 'Αλή Πασα... Από τήν ήμερα εκείνη ο γέρο Κονταξής έπεσε να πέθαινη. Κλείστηκε στο ύπωμα τού σπιτιού του α' έλαιγε, όσπου άφώτισσε α' από τó μαράσι τού πέθανε.

Ύστερα από χρόνια, όταν και η Κυρά-Βασιλική έγινε γυναίκα τού 'Αλή Πασα α' έταξε τή θρηϊώδη καρδιά τού Τυράννου στα χέρια της, ο Σίμος με τή μεσολάβησι τής αδελφής του πήρε μία καλή θέσι στα Γιάννενα και τόν τίτλο τού Μπέη, εκέοιθε άρετά και ήταν εύχαριστήμενος. Ο άλλος αδελφός, ο Γεώργιος, ο άμορφος καπετάνιος της Πλεσιβίτσας (όπως τόν έλεγαν), έπηρε τή θέσι τού πατέρα του στην κοινότητα μεταξύ τών προκρίτων, ήταν πάντα λαμπροφωμένος και περήφανος. Έν τούτοις, ο 'Αγάς τών μουσών, και γιά τήν ατομική του αξία και γιά τήν ύπεροχή που ήθελε να διατηρή στην Αύλη του, ως αδελφός της πιο άγαπημένης του άτι ύλες τες γυναίκες τού χαρσμού. Γιά τή καρτερία που είχε όμως στην Κυρά-Βασιλική, αναγκάζοταν ν' άνεχεται τήν ύπεροχική στάσι τού Γεώργη Κονταξή και μάλιστα τόν διώρισε διοικητή της επαρχίας τών Φιλιατών.

Οι 'Οθωμανοί όμως της επαρχίας δεν μπορούσαν να τόν άνεχθούν και ζητούσαν άφορημί να τόν καταστρέψουν. Και ή άφορημί δεν άργησε να τούς δοθή. Ο Γεώργης, που ή άρενονική άμορφιά του είχε πολλές κατακτήσεις, κτώρθωσε να ξεμυαλισή τή γυναίκα ενός μπεη της επαρχίας. Και όταν ο μπεης κατέβαινε στα Γιάννενα, ο Γεώργης έμπαίνε στο κονάκι του.

Μία νύχτα, ο Τουρκός σύζυγος, είδοποιημένος από τούς δημοφίλους του, ήθελε ξεβασάν όπτι του και βόηκε μέσα τó φίλο της γυναίκας του! Έκείνος τότε να δημογγήρη ζητήμα, άλλ' ο Γεώργης δεν ήταν άτ' εκείνος που εύκολα ταράζονται.

—Θά σε καταγγείλω στο Βεζύρη! τού είπε ο σύζυγος.
—Κατάγγειλέ με και στο Σουλτάνο! άπάντησε κοροϊδευτικά ο έραστής.

Όταν ή ύπόθεσις έφτασε στα Γιάννενα, ο 'Αλής έγινε έξω φρενών. Χριστιανός νάχη σχέσις με τή γυναίκα ενός μουσουλμάνου! Αυτό ήταν πρωτοφανές, τούλάχιστον στα χρονικά της δικής του βελουσίας. Αυτό δεν έφερε να περσθή έτσι, γιατί και οι 'Οθωμανοί της επαρχίας ήσαν άνάστατοι...

Έν τούτοις ο 'Αλής δεν τολμούσε να συλλάβη τόν αδελφό της γυναίκας του και να τόν θανατώση, όπως έπιθυμούσε. Σκέφθηκε λοιπόν να τόν έξονώση με άλλο... 'Ηξερε ότι ο Γεώργης Κονταξής αγαπούσε πολύ τó κυνήγι και ότι συχνά έδωγαν με φίλους του να κυνηγίσουν άγριοχόλους μέσα στα πυκνά δάση τών καστανιών της έ-

παρχίας. Έκάλεσε λοιπόν έναν πιστό τού 'Αλιβάνο κυνηγό και τού άνέθεσε τή δολοφονία τού Κονταξή! Ο δολοφόνος έπήγε στις Φιλιατές, παρακολούθησε μάν έκδρομή τού Κονταξή και, κορυμμένος πίσω από ένα δέντρο, τόν έπιροβόλησε α' έφυγε γιά να μη τόν πιάσουν. Ο αδελφός της Κυρά-Βασιλικής έπεσε βαριά λαθωμένος. Η σφαίρα τού δολοφόνου τόν είχε βρή στην άριστερη ώμοπλάτη...

Στό άκουσμα τού πυροβολισμού και της κωνηγής που έδωγαλε ο Γεώργης Κονταξής, έτρεξαν οι σύντροφοί του και τόν βρήκαν χάλμιο, καταματωμένον. Κ' ένα μερικόν τόν έτεριπούνταν να σταματήσουν τήν άμορφαγία, οι άλλοι όφισαν μέσα στο δάσος να συλλάβουν τόν δολοφόνον. Και τόν έπασαν πράγματι και τόν άνάγκασαν να ύπολογή τήν πράξι του, χωρίς όμως να φανερώση ότι τόν είχε βάλει ο 'Αλής. Οι κυνηγοί τόν έδεσαν και τόν έστειλαν στα Γιάννενα, στον 'Αλή.

Όταν ή Βασιλική έμαθε τόν τραυματισμό τού αδελφού της, άφώτισσε από τή λύπη της. Ο 'Αλή Πασάς άρχισε να μετανοή γιά τήν πράξι του και γιά να παρηγορήση τήν άγαπημένην του διάταξε να φέρουν τόν πληγωμένον στα Γιάννενα γιά να τόν ματρώσουν. Συγχρόνως έδωσε διαταγή να... κορυμάνοι τού δολοφόνου! Ο δυστυχής 'Αλιβάνος άπηγγιστή από έναν πλάτανον, στα Λιθαρίσια, όπου ήταν τó Σεράγι τού 'Αλή, και ή Κυρά-Βασιλική είδε τόν απαρηγοισμó από τó παράθυρο τού όντά της.

Τήν ίδια μέρα έφτασαν και τó Γεώργη Κονταξή στο Σεράγι, τόν είδε ο γιωτός τού Μουττάφ, Ιωάννης Κωλέττης—ο κατόπιον μέγας και πολλές πρωθυπουργός της 'Ελλάδος—και τού έθαυλε τή σφαίρα από τήν πλάτη...

Όσον καιρό έμεινε στα Λιθαρίσια ο Κονταξής, τόν περιποιόταν ή αδελφή του, αά στοιχηγία νοσοκόμος, ντυμένη στα ύμαρα και με τó χουλό σταυρό στο στήθος, όπως τó συνήθιζε σε τέτοιες έξαιμετικές περιστάσεις.

Ο Γεώργης Κονταξής έγιατρεύτηκε, ξαναπήγε στην επαρχία του και... άρχισε τή ίδια. Οι μουσουλμάνοι της περιφέρειας είχαν βρή κυριολεκτικώς τόν πτελά τους, α' έστειλαν άναφορές στα Γιάννενα! Ο 'Αλής, γιά δεύτερη φορά, σκέφθηκε να τόν θανατώση. Άνέθεσε λοιπόν στον τσιμπουξή του (δηλαδή τόν άρχηγό... τών τσιμποκιδών του και τόν καφέδων του!) τά περσάρια, και εκάλωσε, τάχα γιά μία ύπόθεσι, τόν Γεώργη στα Λιθαρίσια. Άλλ' ο τσιμπουξής, ξεροντας τήν ιστορία τού 'Αλιβάνου κυνηγού και μη θέλοντας να πάθη τά ίδια, έπήγε στον Ιωάννη Κωλέττη και τού ξεμυστέρευτηκε ότι έχει διαταγή να οίξη δηλητήριο στον καφέ τού αδελφού της Κυρά-Βασιλικής! Ο Κωλέττης είδοποίησε καταλλάξως τó Γεώργη να μη πει όποτε καφέ, όποτε ναργιλέ στο Σεράγι τού 'Αλή. Κ' έτσι ο Γεώργης σώθηκε και τή φορά αυτή από τó θάνατο.

Στά δημοτικά τραγούδια της 'Ηπείρου, που άπεθησάσαν ο άείμνηστος ποιητής Κώστας Κρυσταλλής, ύπάρχει και τó άκόλουθο, που αναφέρεται στις δολοφονίες αυτές άπόπειρες έναντιόν τού Κονταξή, (ή Γεώργιο Κίτσου, όπως άνομάζεται, κατά τήν καλαμά 'Ηπειρωτική συνήθεια να παίρνει ο πρωτότοκος γινός, ως επώνυμο, τó βαφτιστικό όνομα τού πατέρα του).

Βασιλικός μου μύρισε, γιά ίδεστε ποιός διαβαίνει.
Ο Γεώργιο Κίτσος διαβαίνει, στα Γιάννενα πηγαίνει.
Ο Γιάννενα και στα γηλά τ' 'Αλή Πασα σεράγια.
Πασα μ' πολλά τα έτη σ' εν.—Καλώς τó Γεώργιο Κίτσο.
Γεώργιο, πώς τάρεις τα παιδιά και πώς τα παλληκάρια.
Με τού Θεού τή δύναμι, άφέντη μου, χιλιάζου.
Φέρτε τού Γεώργιο μας καφέ, άνάγχε και τσιμπούδι.
Ο Γεώργιο τó κατάρλαβε και σκώνεται και φεύγει.

Όταν ξεσπασε ή 'Επανάστασις τού 21, ο φόβος καπετάνιος της Πλεσιβίτσας φόρεσε τ' άρμάτα του, πήρε τά παλληκάρια του και κατέβηκαν στην άγωνιζόμενη 'Ελλάδα, στη Ρούμελη. Ο Γεώργης Κίτσος έλαβε μέρος σε διάφορες μάχες, εκεί όμως που άποτρωσε και βρόντησε ή παλληκαριά του ήταν τó Μεσολόγγι, τó πολιορκημένο από

Ιωάν. Κωλέτης Ο πατέρας στην αούλη τού 'Αλή Πασα και κατόπιον Προθυπουργός της 'Ελλάδος

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Θ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

"Ένα κοινοβουλευτικό κόλπο του Δεληγιάννη. Πώς την έφτιαξε του Κομμουνισμού. Η άποψή του Τρικοπη. Πώς την έχαρη ο Δεληγιάννης. Ο έρωτας του Τρικοπη. Υπευργός και η κόρη του Ξενοδόχου. Τα εικονομαχικά του Δεληγιάννη. Σούσε από το μισό του! Ο χρηματωφάκελλος. «Δέν έχω πεντάρα!...» κλπ.

Μιά φορά ο πρωθυπουργός Κομμουνιστής θέλησε να εισαγάγη στη Βουλή ένα νομοσχέδιο περί αύξησης του άμφοτερού των Προσωπικών του Κράτους. Ο Δεληγιάννης, ο οποίος τότε ήταν ύπουργός και δεν ήθελε να τὰ χαλάσει μαζί του καταπολεμώντας φανερά το νομοσχέδιο αυτό, συνέστησε σ' όλους τους κυβερνητικούς βουλευτές να ζητήσουν καθένα από ένα Προσωπικό στην έπαρχία τους. Μόλις είσχηθη λοιπόν το έν λόγω νομοσχέδιο στη Βουλή, διαόχησαν να υποβάλουν αίτησις, η οποία καί έμνημόσυνο πρόβλημα άπ' την πλειοψηφία. Κι' ο Κομμουνιστής, έντρομος πρό το πλήθος των υποβαλλόμενων αιτήσεων, αναγκάστηκε να άποστή το νομοσχέδιό του.

Τη νύχτα, κατά την οποία έφθαικο να γνωσθή η έλογική άποψία του Κόμματος του Τρικοπη, πλήθος κόσμου είχε μαζευτή μπροστά στο σπίτι του Δεληγιάννη, πεμνόντας με άγνωση να μάθη τὰ άποτέλεσματα. Όταν σε λίγο έφθασε έξακρωβουμένη η είδησις της ανέλιξης του άποτυχίας του Τρικοπη, όλα έκείνα τὰ πλήθη των έλογώνων ηργήσαν να ζητωκραυγάζουν ένθουσιωδώς και να πετούν τὰ καπέλα τους στον άέρα.

Ο Δεληγιάννης τους έκαμε τότε με το χέρι του σημείο να σωπήσουν και μεταξύ των άλλων τους έλεπε, όλοφάνερα στενωχορημένος :

— Το γεγονός αυτό δέν είναι χαμρόσυνο, κύριοι. Άποτελεί μεγάλη άπόβεια και για το Κοινοβούλιο και για τή Χώρα.

Όταν εσχματίσε για πρώτη φορά Κυβέρνησι ο Δεληγιάννης, είχε προσλάβει ως ύπουργό κάποιον φίλο του πολιτικό, ο οποίος όμως περνούσε έκλιτη ζωή.

Δέν έφυλάγονταν καθόλου ο μεγαρίτης, έλεγε άργότερα γι' αυτόν γελώντας ο Δεληγιάννης. Έννοούσε να φέρει μέχρι του ύπουργικού συμβούλιου τις έρωτικές καταλήψεις του. Έμεινε σ' ένα ξενοδοχείο της οδού Αίολου κι' άγαπάσσε με πάθος τη μεγαλύτερη κόρη του ξενοδόχου, στην οποία άφιέσανε τις περισσότερες ώρες της ημέρας του. Γι' αυτό ποτέ δέν ήταν συνεπής στις συναντήσεις που ώφείλαμε για να συζητήσουμε τις ύποθέσεις του Κράτους. Έπι τέλος, μια μέρα, έπειδη κάποιος είχε θέσει τη φίλη του, έννοούσε να τον τιμωρήσει καταφεύγοντας στην άντονομία. Δέν έδωσάσε τότε πια καί το ετα :

- Έκτίθεσθε παραπολύ, κύριε συνάδελφε.
- Έκείνος με κύτταζε με μια έκφρασι άπόδοξής και μω έλε :
- Σεις δέν αγαπάσσετε ποτέ ;
- Άγάπησα, βρε άδερφέ, αλλά δέν έφτασα μέχρι τέτοιου σημείου.

Ο Δεληγιάννης ήταν τυπωμένος σ' όλα τὰ ζητήματα και ήθελε όλα να γίνονται έν τάξει. Μια φορά ο ζεντωικός ταμίας του έστειλε το μισθό, που έπαιρνε ως πρωθυπουργός, όχι στο τέλος του μηνός, όπως γινόταν για όλους τους άλλους ύπαλλήλους του Κράτους, αλλά τρεις ημέρες πριν τελειώσει ο μήνας. Ο Δεληγιάννης έπαιε τὰ χρήματα και γυφίστηκε προς έναν τυμιατάχη, με τον οποίον συνεργάζονταν έκείνη την ώρα, τοί έλε με το χαρακτηριστικό του μειδίαμα :

— Ο κύριος ταμίας φαντάτα ότι με θεωρεί πτοχίσσαντα και μω στέλνει το μισθό μου από το τέλος του μηνός, ενώ έπαιρε να πληρωθώ στο τέλος. Άρρη ή πούσε το ταμίον δέν συμβιβάζεται. Ξέρετε, με τον νουνουμο... Με χωρτζιλίκονα με και με παρτάς!...

Κάποτε πού μήνες ένα βράδι από γραμμή του ο διεψήθης μες φιλιεξε τον έφημερίδος. — Καλώ τον. Τι θέλεις ; του έλε ο Δεληγιάννης. — Λεπτά, κύριε πρόεδε. Άπόψε είναι Σαββατόβραδο και πρέπει να πληρωθούν οι στοχοισθέτα.

— Για να ιδούμε αν έχουμε, λέει ο Δεληγιάννης. — Τούθήξε το στυατό του γραμμιόνου του. Έβγαλε τη χαρτίνη σκαζόλα που τοί χρησιμοποιε για χρηματωφιλία και τιναξόσε την έπίνα στο γραμμιόν. δέν έπαιε ούτε μονόδραχμο. Γύρισε τότε και κυτλάοντας κατάρματα των διεψήθη της έφημερίδος : — Βλέπετε, τοί έλε γελώντας, δέν έχω ούτε μιά δραχμή, γιατί δέν πήρα άκόμη τόν πρωθυπουργικό μισθό μου. Πλήρωσε έσθ απόψε και σου τὰ χρηματώ...

τά κοσάτα του Κιουταχή. Στόν προαχάνα του Φραγκλίνου πρώτα, και στόν προαχάνα της Λουνέτας ύστερα, ο άρχηγός των Ήπειρών ένπολεμούσε σόν έπαιός ήρωε. Στά ε'Ελληνικά Χρονικά— την ιστορική έκείνη έφημερίδα που έβγαζε ο φιλέλληνας Έλβετός Μάγος, μέσα στην καταγύριση από τις έκθοβες μύοιτες πόλιν— βασίλισσα την άκόλυθη χαμακτηριστική περιγραφή της μάχης της 20ης Αύγουστου 1825, όπου έλαβε μέρος ο στρατηγός Γεώργιος Κίτσος :

«Μετά την ένόστην ώραν, ξεηκολούθησεν ώσάτως η μάχη με δραστηριότητα άπερίγραστον. Οι Έλληνες, άφου κατέστρεψαν και έπυέδωσαν τάν έν τφ Φραγκλίνω κολοσσιαίας των βαρβάρων έρωσίας, εφώρησαν, τελευτιόν, και εις το άκρον του ύψώματος της Ένωσσης, ένθα ήγινεν η μάχη πλέον πεισματική. Οι βάρβαροι τότε ίξεδηράφωσαν τας μαχαίρας των και τας έκίνουν, κυφόντες τας κεφαλάς των υπό τούς προαχάνας : η δε βαρβαλία κρονά και γελώσα διά τὰ Θεωρητικά ταύτα των Νιουτούμειδων κινήματα, ουδέ καν κατεδέχθη να σήρη έφρασε, Αλλά με ώσπαλα και πέρες έσόντηρε τας νινουμένες μαχαίρας και τις κεφαλάς των και αυτούς άνάγκασε τελευτιόν να ώποδοδομήσιν ένφ άλλοι λαμβάνοντες εις χείρας τας συρμένους έκθοβας τών άνόνων γρανάδας (χειροβομβίδας), τας έκτίπων εις τας πέρας και τας κατέβαλλον διά να μην άποτελώσων έκρηξιν ένθουσιωδώς άμύητης!... Αλλά θέλει πιστεύσει τάχα ο κόσμος, ότι και αυτά τὰ δεκατενήτη παδία μας ώμορησαν κατά των άπίστον Τούρκων, και τας έπολιέψαν με άνέκφραστον θάρρος πετροβολούνα ; Αλλά είνε τόνον άληθές τοίτο, όσον ότι τὰ αυτά λάθαρα, τὰ όποια πάλιν άντέρριπον οι βάρβαροι, ήσαν καιταυματομείρα, και ότι του πετροτολήρου τοίτου τας Ήπειρους των γνωφίζον αιτοί οι ίδιον και ο άπιστών άε πληροσορηθη από τούς ίδιους σούρους... Έξ του Σώματος του στρατηγού Γεωργίου Κίτσου έληγγόθησαν πέντες.

Κατά την έπιση έκείνη Έξοδο του Μεσολογγίου ο Γεώργιος Κίτσος με τὰ λίνα παλλήγρα του, όσα είχαν ύψη, με τη σημαία του, ξεδιπλωμένη, ήταν στην πρώτη γραμμή. Καί έπαιε γενναία πολεμώντας, κατά τη φρεσθή έκείνη νύχτα της Έξοδος, που γραφτήκε με πύρινα γραμμάτα στην Ιστορία του Μεγάλου Έλληνικού Άγώνος.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑΝ Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

Όλες σχεδόν η μεγαλειότερες ανακαλύψεις του κόσμου άφειλούντα σ' έντέλει τραγία περιστάσι. Μια μέρα, ένω ο διάσημος βιολόγος Πινθαγόρας περπατούσε στους δρόμους της πόλεως των Κροτόνων, άκουσε τούς σιδηρούργους που δουλεύαν, χτυπώντας τις σφύρες τους. Ο χροτός αυτός του έκανε έντύπωση και για ν' άκούσει καλύτερα πήκε σ' ένα σιδηροπυργό. Εκεί δέν άργησε ν' άντιληφθή ότι η σφύρα καθώς χτυπούσαν μαζί στο άμμομό έκαναν τετραφονία, τετραφονία και όκταφονία. Όταν γύρισε σπίτι του, έπανελάβε και αυτός το πείραμα σέ τεκτονείρα, χροδες ν' έτσι άνεκάλυψε τη μουσική κλίμακα.

Μια άλλη φορά πάλι κάποιος άπολόξος τσοπάνος, καθώς έβασσε τα πρόβατά του στη Μαγνησί, κοντά στο γαλάδι, παρητήρησε ότι η φλογέρα του, η οποία είχε στην άκρη ένα κομμάτι σίδερο, κολλούσε έπάνω στις πέρες. Έτσι ο άπόλόξος έκείνος βροσάζ άνεκάλυψε το μαγνήτη.

Από παιδιά κάποιος είχαν βάλει διάφορα πράγματα κάτω άπ' ένα γυαλί και διασκέδαζαν βλέποντά τα έτσι μεγαλειότερα. Ο Μέλιος όμως που έπαιε να περνάει την ώρα έκείνη άπ' εκεί, είδε το παιζίδι των παιδιών και ώδηγήθηκε άπ' αυτό στην έρεψή του της ασκοπίου.

Όταν έπαιε κάποιος κεραυνό στο χωριό Καρλιά, έβικαι άνθρώποι άνήλικη ο ένας μετά τον άλλον έπάνω στο καμπαριό για να ιδούν τις καταπορφές που είχαν προξενήθη σ' αυτό. Μεταξύ των άλλων άνθρώπων κι' ο Φραγκλίνος ο οποίος όμως παρητήρησε ότι και μια ύμνια δέν είχε προξενήθη ο τόν κεραυνό στο μεταξύ του κόδονος και του ώρολογίου μέρου, του καμπαριό, του όποιον συνεδέτο με σήμα. Άπ' αυτό συνετέρανε ότι και όλόκληρο το καμπαριό δέν θα πάθαινε τίποτε, αν από την κορυφή έως τη βάση τον ύπαιθε μεταλλάξομε σήμα. Κι' άπ' αυτή την άπλη παρατήρησι άνεκαλύθη το άλεξικέραυνο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Το ρόδο κι' η γυναίκα έχουν κοινό ποτήριον την ώμορφιά και κοινό ελάττωμα το άγκάθι. Το άγκάθι της γυναίκας είνε η γλώσσα.

Λούμπιακ.

